

Ζωή και Τέχνη

ΚΡΙΤΙΚΗ του Θεάτρου

ΠΑΠΡΙΚΑ

—ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
«ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ»

Ο νέος θίασος πρόζας, που αρχίζει τη σταδιοδρομία του στο θερινό θέατρο «Αργυροπούλου», μου παρουσίασε μια έκπληξι: μη παρακολουθώντας τα συμβαίνοντα στο ελαφρό μουσικό θέατρο, δεν έτυχε να ιδώ ως σήμερα τον Κούλη Στολίγκα στους ιδιότυπους και περιωρισμένους σε έκτασι επιθεωρησιακούς ρόλους. Διεπίστωσα όμως ότι ο ήθοποιός αυτός στην πρώτη εμφάνισί του σε ρόλο πρόζας και μακράς εκτάσεως, έχει άναμφισβήτητα προσόντα κωμικού — και μάλιστα κωμικού που προκαλεί τη θυμηδία με παίξιμο άπηλλαγμένο από υπερβολές και χοντροκοπιές. Είναι πράγματι περίεργο πώς αυτός ο ήθοποιός της επιθεωρήσεως, πρωτοεμφανιζόμενος στην πρόζα, παρουσιάζεται πολύ πιο «προζικός» και αντιεπιθεωρησιακός από μερικούς συναδέλφους του ανήκοντας οργανικώς στο θέατρο της πρόζας. Εκείνο κυρίως που εξετίμησα είναι η οίκονομία του παιξίματός του. Κινήσεις και χειρονομίες μετρημένες, λιτές, έκφραστικές. Καμμία υπερβολή στην έκφρασι του προσώπου ή του λόγου. Τα πάντα είναι καλά μελετημένα και φυσιολογικά τοποθετημένα.

Η Άννα Κυριακού μάς είναι γνωστή από τη μακρὰ θητεία της στους θιάσους κωμικής πρόζας. Με το νέο θίασο λοιπόν δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να συνεχίζει, σαν πρωταγωνίστρια πιά, την καθιερωμένη σταδιοδρομική της γραμμή. Δεν ξέρω όμως αν αυτή η γραμμή είναι ή πιο προσιδιάζουσα στην ιδιοσυγκρασία της. Την θυμάμαι σ' ένα μικρό χαρακτηριστικό ρόλο κάποιου αμερικάνικου έργου, έδω και τρία χρόνια. Ήταν πολύ καλή.

Τρίτος παράγων του θιάσου είναι ο Βύρων Πάλλης, ο ήθοποιός που με τόση πειστικότητα είχε δημιουργήσει το ρόλο του πολιτευομένου Θανασάκη. Τέταρτος ή Άλκηστις Γάσπαρη, μία νεαρά ήθοποιός με πολύ συμπαθητική εμφάνισι. Και πέμπτος ο Άλέξης Δαμιανός, ως σκηνοθέτης.

Άλλά στην παράστασι που είδαμε προχθές, ή σκηνοθετική επέμβασις του Άλέξη Δαμιανού δεν ήταν πολύ εμφανής, ούτε κιόλας στους καλούς ήθοποιούς του θεάτρου. Καθένας έπαιξε όπως ήθελε κι' όχι πάντοτε κατά τον αρμόζοντα τρόπον. Όσο για τους άλλους ήθοποιούς, καλλίτερα να μη γίνη λόγος. Όπως έπίσης προτιμούμε να σιωπήσουμε για το σκηνογραφικό πλαίσιωμα του έργου (σαλόνι Βερολινέζου διομηχάνου με έπιπλα... σκυριανά)!

Τέλος το έργο: μία γερμανική φάρσα άοκετά άφελής ως πλοκή και με διάλογο γυμνωμένο από κάθε στοιχείο πνεύματος. Όλοι αυτοί οι παράγοντες συνέτειναν ώστε ή παράστασις της «Πάποικας» να μὴν είναι έξαιρετικά διασκεδαστική, μολονότι άρκετά συμπαθητική σαν ξεκίνημα ενός νέου θιάσου. Άς ελπίσουμε ότι τα προσεχή έργα θα διαλεχθούν με μεγαλύτερη προσοχή και θ' άνεβασθούν με μεγαλύτερη φροντίδα.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ